

ÜMİT OTAN - EGE'DEN

Ayvalık'ın, Cunda'nın insanı yumuşatan güzelim doğasında, onca kötümser ve aşağılayıcı yazı nasıl yazılabilir, aklım almıyor...

Bekir Coşkun, Cunda'daki villasında, kuş cıvıltıları arasında o incitici kelimeleri arayıp bulmaya çalışırken nasıl bir çaba harcıyor, çok merak ediyorum...

Efendim, Ermenistan'la kapılar açılmaya çalışılırken, “yalakalar” bunu çok beğenmiş...

“Karşılıklı kırıştırmalar, törenler, barış maçları, şeref tribünlerinde halkı selamlamalar, koşup koşup kucaklaşmalar...”

Sonuçta olmamış...

Bekir Coşkun'un yazısında, “açılım”ı beğenenler de, Kıbrıs'ta “Yes be annem” diyenler de yalalaklıktan nasibini almışlar...(Cumhuriyet. 28.7.2011)

Komşunuz ne kadar art niyetli olursa olsun, barış içinde yaşamının yollarını-tökezlesek bile-aramak niye yalakalık oluyor?

Karşımda Midilli'nin ışıkları yanmaya başladı. Elimi uzatsam dokunacaktım gibi...

Bir zamanlar komşumuz Yunanistan'la "gırtlak gırtlığa" geldiğimiz yılları anımsadım. "Türk-Yunan dostluğu" tümcesini dillendirmek öyle her babayiğidin harcı değildi. Dikili Belediye Başkanı Osman Özgüven'in, Ege'nin iki yakasında barış rüzgarları estirmek için çabalarını ve başına gelenleri yeniden yaşadım. Girit mübadili dedeme bir selam yolladım...

O yıllarda da keskin, aşağılayıcı ve korkutucu yazılar yazılırdı...

Bugün Ayvalık'ın "Perşembe Pazarı"nı "Komşu"dan gelenler dolduruyor. Karşıya gezmeye gidenler de kuyrukta.

Bir Bekir Coşkun'un yazısını okudum, bir Midilli'nin ışıklarına baktım.

Bu tür yazıların hâlâ "tedavülden" kalkmadığına üzüldüm...

umitotan@gmail.com